

Abstrakt

Předkládaná diplomová práce vychází z korpusové analýzy a zabývá se silnými tvary raně střeđoanglických adjektiv. Formální rozlišení mezi tvary slabé a silné deklinace přídavných jmen v průběhu období střední angličtiny zcela vymizelo, práce se proto zaměřuje na přechodnou dobu vývoje anglického jazyka, kdy lze silné tvary stále ještě identifikovat, ať už na základě koncovek, syntaktického postavení či kontextu. Za účelem vytvoření přehledné analýzy byl z korpusu obsahujícího dochované střeđoanglické texty vybrán vzorek silných tvarů, které se vyskytly u nejfrekventovanějších přídavných jmen. Tato adjektiva byla získána na základě zadání konkrétního vzorce do korpusového vyhledávání, přičemž jejich silné tvary už byly od slabých vyhledávány ručně na základě jejich vlastností, tj. především koncovek a postavení ve větě. Tento vzorek byl následně zkoumán jak z hlediska pozice jednotlivých příkladů ve větě, tak z hlediska informační struktury věty, kdy bylo u silných tvarů zjišťováno, zda-li náležejí k tématické nebo rématické části výpovědi. Na základě projektu bylo zjištěno, že silné tvary raně střeđoanglických adjektiv už ve většině případů ztratily své specifické koncovky, přičemž se však ještě zcela nerozvinul systém neurčitého členu, kterým je určenost vyjadřována dnes. Dalším dosaženým výsledkem zkoumání bylo, že silná adjektiva byla v rané střední angličtině součástí rématu věty, ať už se vyskytovaly atributivně či predikativně.